

No tinc son

Les onze de la nit. La mare obre delicadament la porta del dormitori, "vaig a fer una ullada, a veure si dorm", ha dit fa un moment. En la foscor de la cambra, brilla el verd fosforescent d'un *gusiluz* a punt de ser estrangulat. Dos ulls ben oberts i una veueta tendra, però assertiva, manifesten: "no tinc son". Quina sort!, pensa la mare, mentre tapa la criatura i, dissimuladament, treu la pila al *gusiluz*. "Fixa't, el teu nino ja s'ha adormit, fes el mateix..."

De tornada a la feina domèstica nocturna, que sembla que no s'acaba mai, la mare recorda quan era monitora i els nanos feien merder per la nit a la colònia. Una vegada, cansada de clavar bronques, havia fet aixecar els culpables i, calçats i abrigats amb anoracs, els havia dut a un prat prou lluny de la casa. Tenien onze i dotze anys i piles més *duracel* que el *gusiluz*.

"Bé, sembla que no teniu son... però com que heu de deixar descansar els altres, aprofiteu ara per descarregar. Quan en tingueu prou i vulgueu descansar, tornarem tots a la casa".

Els cinc cadellats es miren, una mica tallats. Dos sembla que s'animen i comencen a canturrejar una mica. Els altres tres ja no estan per gresques. No passen ni cinc minuts que tots en tenen prou i demanen tornar. De fet, la nit és fosca i freda, i els boixos i els esbarzers semblen homes ajupits que s'amaguen.

Passa el temps i la criatura ja no juga amb el *gusiluz*. Però segueix sense tenir son quan toca tenir-ne. Les festes ja no són berenars de tarda, perquè es fan després de sopar, només faltaria. L'horari de dormir torna a ser un problema, començant per l'hora d'arribar a casa.

És un procés imparabile: primer, hi ha una hora d'arribar a casa, després, s'entra en l'etapa de trucar avisant si s'allarga la història, finalment, s'arriba a la senzilla obligació de donar senyals de vida... Per alguna misteriosa i tossuda raó, l'objectiu segueix sent dormir el menys possible... a les nits.

Quan la mare ja s'ha fet a la idea que es tracta d'un fenomen evolutiu, que desapareix amb l'edat, i que a la seva criatura un bon dia li agradarà aprofitar la nit per dormir... arriba l'ensurt..

No fa gaire, en sentir sorolls al passadís a les dues de la matinada, s'ha llevat a investigar. El llum del lavabo era encès. I l'àvia, asseguda còmodament a la tassa, les cames creuades, fumava amb delit una cigarreta a l'estil Sarita Montiel. "No tinc son", diu a tall d'excusa. I es queda tan ampla.

La mare torna al llit. "El que no pot ser, no pot ser, i, a més, és impossible", pensa, filosòficament. Demà cal llevar-se d'hora.